

23 Nov 2013 at 03:01

[Quote](#) [Edit](#) 



Post by hitodama on 23 Nov 2013 at 03:01

"Väistä sitä, se yrittää paeta!" kivahti kipakka komento hämärtyneen metsän laidalta. Kouluttajansa ohjetta noudattaen loikkasi punakuorinen scizor siipiensä avustamana pikaisesti pois hiekkaa ja lehtiä sinne tänne ryöpyttävän whirlwind-iskun tieltä, sekä sai siten pidettyä näköyhteytensä kiukkuiseen starlyyn, joka olisi tähän aikaan ollut paljon mieluummin jo nukkumassa kuin ottamassa nokkiinsa sitä moninkertaisesti isokokoisemmalta hyönteiseltä.

"Sitten vielä yksi metal claw! Pistä se matalaksi, Saramu!" Nimensä kuullessaan scizor nyökäytti pikaisesti päätään ja lähti sitten yrittämään vastahakoista vastustajaansa kiinni. Parin hutiheilautuksen jälkeen metalliötökän painava saksikäsi yhyttikin viimein pikkulinnun kyljen, minkä johdosta starly pökertyi vaimean sirkutuksen saattamana maahan.

"Ja taas kerran yksi piste meille. Hyvä juttu, ötökkä", pyörätuolissaan istuva kouluttaja kehaisi, eikä edes liittänyt ötökkä-sanaan tuota ennen niin yleistä halventavaa sävyä, joka viimein oli alkanut kulua pois hänen puheestaan.

[hitodama](#)

Taso: 50



Tekohengitettävä



Just kiss already!

Posts: 1,596 ♀

Rahat: 1820w

Seuranhaku:

[Täyttä](#)

Online

Tarkistettuaan ettei villi starly ollut loukkaantunut vakavasti - paikalliset ituhipit olisivat katsoneet kiero, jos näin ei olisi tehnyt - lähtivät Reliam Miraka, Saramu-scizor sekä tiimitoverinsa viimeisintä harjoitusottelua sivusta seurannut Bron-shelgon palaamaan kohti leirintäaluetta, josta he noin tunti sitten olivat lähteneetkin. Kello oli jo ties mitä, mutta huomiseksi kaavailemaansa salihaastetta päässään pyöritelty kouluttajanuorukainen ei ollut saanut unen päästä kiinni, joten saadakseen mielensä rauhoitetuksi oli hän päättänyt pitää vielä viimeisen treenituokion kahden luottopokémoninsa kanssa. Siinä missä miekkonen sälytti yleensäkin vetovastuun juuri kyseisen kaksikon harteille, oli tilanne tällä kertaa entistäkin sidotumpi, sillä parhaansa yrittävästä Calypso-miloticistakaan ei olisi juuri mitään iloa kasvityypin salipääällikköä vastaan; Jericoa ja Aloraa taasen oli turha edes mainita. Ehkäpä juuri suppean ottelijakaartin takia partaveikko tunsu olonsa tällä kertaa niin hermostuneeksi.

Kun toverillisessa hiljaisuudessa matkannut kolmikko yhytti paikoillaan jo tiukasti nököttävän pienen teltan, kääntyi Reliam totisena kasvattiensa puoleen. Molemmilla pokémoneilla oli sen verran mukavasti kokoa, ettei niitä kannattanut edes harkita kutsuvansa sisään juuri ja juuri kahden ihmisen mentävään telttapahaseen, joten viimeiset kannustuspuheet oli olosuhteiden pakosta lausuttava ulkosalla.

"Yritetään nyt nukkua uudestaan", mies aloitti, mikä sai Saramun muljauttamaan hienovaraisesti silmiään; mistä ihmeestä kouluttaja päätteli, että mikäli hänellä oli vaikeuksia saada unta, olisi pokémoneillaan samanlaisia ongelmia?

"Kyllä me tästä selvittää, niin kuin ollaan aiemmistakin saleista selvitty. Vähän tiukkaa voi kyllä tehdä, mutta jos jompikumpi teistä väsy ennen aikojaan... Noh, ei kai se mikään mahdottomuus ole laittaa välillä jotain noista muista kehiin, että te saatte vetää henkeä. Suurin osa varsinaisesta työstä taitaa siitä huolimatta jäädä kyllä ihan vaan teidän hoidettavaksi", Reliam jatkoi. Eritoten Bron vaikutti tosin vain olevan innoissaan haasteesta, mitä ilmaistakseen se lyllersi kiinni kouluttajansa jalkoihin puhkumaan innosta. Näky sai nuorukaisen hymyilemään kuivasti ja taputtamaan lohikäärmeenpuolen kovaa panssaria.

"Joo joo. No niin, ottakaa tästä vielä, niin painutaan sitten pehkuihin!" partaveikko tokaisi kaivaessaan pari rare candyä taskustaan ja viskatessaan yhden kumpaisellekin pokémonille. Otusten vedeltyä ne hyvällä halulla suihinsa palautti miekkonen kaksikon palloihinsa ja vetäytyi itse teltan suojiin lepäämään tulevaa koitosta varten.

Auringon alkaessa aamulla kurkistella tiheän metsän rakosista oli Reliam, jos ei nyt

virkeänä, niin ainakin valmiina ottamaan salihaasteen vastaan. Silmäpussinsa näyttivät kieltämättä vielä tavallistakin tummemmilta, mutta siitä piittaamatta oli miekkonen jo odottamassa sisäänpääsyä massiivisen puun sisään rakennettuun saliin, kun vastaanottovirkailija saapui laittamaan ulko-oven lukitusta pois päältä. Nuori nainen ohjasi päivän eittämättä ensimmäisen haastajan oikeaan paikkaan, jossa tätä tervehti vielä edellistäkin iältään vähäisempi kauniimman sukupuolen edustaja.

"Ah, oikein hyvää huomenta", ottelusalin toisella laidalla olevan pöydän äärestä seisomaan noussut tyttönen tervehti sekä niata niksautti siroisti tulokkaalle.

"Joo, huomenta. Salimerkistä olin tulossa ottelemaan..?" moisesta muodollisuudesta hieman häkeltynyt Reliam tokaisi kysyvään sävyyn, mikä sai vaaleaan mekkoon pukeutuneen neitokaisen hymyilemään vienosti.

"Toki, niin rohkenin arvellakin. Yllättävän harvat saapuvat aamuseitsemältä tänne pelkästään rupattelemaan kanssani", hän vastasi ystävälliseen ja viattomaan sävyyn, mistä huolimatta partaveikon oli pakko epäillä tämän koettavan piikitellä häntä jotenkin.

"Minä olen Hadillia Hiedeit, Ceiwoodin salipäällikkö. Kukahan minulla mahtaa olla tänään vastustajanani?" salin johtaja kuitenkin jatkoi vailla ilkeämielisyyden häivääkään.

"Reliam Miraka", miekkonen kaikessa lyhykäisyydessään vastasi ja muisti jälleen kerran, miten inhottava hänen koko nimensä olikaan lausua yhteen pötköön.

"Mukava tutustua, Reliam", m-kirjainpötköstä kaikesta huolimatta selvän saanut nuorikko totesi ja nyökäytti tällä kertaa pienieleisesti päätään.

"Saanen udella mistä päin olet tulossa? Olen pahoillani jos olen väärässä, mutta en nääs muistaisi sinun olevan täkäläisiä", likka jatkoi, mikä sai Reliamin jo vilkuilemaan kaipaavasti kohti ottelusalin keskiosaa. Hyvänen aika, itsehän tyttö oli sanonut ettei porukka tavannut tulla tänne pelkkää läppää heittämään, mutta silti tämä näytti pitävän ottelun aloittamista ihan toisarvoisena asiana!

"Emh, tuolta kaupungista päin. Tai siis Stuckald cityä meinaan", miekkonen hammastaan purren pakottautui kuitenkin vastaamaan. Elettäkään hän ei sentään keskustelua jatkaakseen tehnyt, se olisi ollut jo liioittelua.

"Ah, vai niin. Toivottavasti olet nauttinut vierailustasi täällä. Eihän meillä Ceiwoodissa samanlaisia pilvenpiirtäjiä ole kuin teillä, mutta mielestäni luonnon kanssa harmoniassa elämisessä on siinäkin ehdottomasti oma viehätyksensä", vaaleakutrinen salipäällikkö totesi ja sai sanoillaan haastajansa jälleen epäilemään, että tämä yritti olla jollain tapaa nenäkäs. Ehkäpä se oli vain stuckaldilaisten ennakkoluuloisuutta, mutta partaveikko ainakin oli aivan varma siitä, että jokainen puukaungissa eläjä katsoi suurkaupunkinaapureitaan nenänvarttaan pitkin.

Vaan koska Hadillia ei totta vieköön näyttänyt olevan aikeissakaan laittaa pyöriä pyörimään, nosti Reliam viimein sormensa ja osoitti mahdollisimman hienovaraisella eleellä kohti ottelutilan lattiaan maalattuja rajaviivoja.

"Jep, puut on kyllä ollut kivoja ja kaikkea. Mutta se ottelu...?" hän vinkkasi niin hillitysti kuin hiljalleen kiihtyvässä mielentilassaan vain kykeni. Moinen sai nuoren salipäällikön nostamaan käden suulleen peittääkseen lyhyen kikatuksen, joka ilmaisi hänen huvittuneisuuttaan stuckaldilaisten ainaista kiirettä kohtaan.

"No hyvä on, käykäämme sitten asiaan", hän tosin myös partaveikon helpotukseksi myöntyi, poimi neljä poképalloa pöydältään ja lähti kävelemään kohti omaa komentopaikkaansa. Reliam toimi omalla puolellaan salia samoin.

"Toivottavasti olet varautunut siihen mitä tuleman pitää. Kasvityypin pokémonit ovat sellaisia, että ihmiset ottavat ne usein turhan kepeästi ja saavat yllättyä katkerasti kohdatessaan jonkun, joka osaa hyödyntää niiden erikoislaatuisuutta", Hadillia puheli asettautuessaan valmiiksi. Haastajansa tyytyi hymisemään vastaukseksi valikoidessaan omaa aloituspokémoniaan ja poimiessaan lopulta harmaan heavy ballin hypypysiinsä.

"Niin minä kuin pokémoninikaan emme kuitenkaan pidä helpoista voitoista. Kysy vaikka Xuctolta!" tyttö vielä julisti ja vapautti samassa kentälle lähinnä kaksimetristä palmua muistuttavan otuksen, exeggutorin. Merkillisen ilmestyksen nähdessään

nyökäytti Reliam päättäväisenä päättään ja vapautti puolestaan shelgoninsa areenalle. "Tykkätkää mistä tykkäätte, mutta meikä puolestaan pitää aika paljon tyyppieduista!"

Kahden painavan ja hitaan pokémonin kohdatessa toisensa silmästä silmään (tai exeggutorin tapauksessa aika moniin silmiin) levittivät molemmat jalkansa sen näköisinä vasten lattiaa, ettei kumpikaan aikonut päästää toistaan helpolla. Samaa mahtoivat miettiä myös kouluttajat, kun he yhteen ääneen ryhtyivät antamaan ohjeita omille kasvateilleen.

"Xucto, ole niin hyvä ja katso mitä meillä oikein on vastassa! Confusion!"

"Bron, aloita emberillä suoraan päin, äh, naamoja!" Yhtäaikainen toiminta jatkui myös pokémonien vetäessä henkeä ja laukaistessa iskunsa toisiaan päin; shelgon sylkäisi kuuman kekäleparven vastustajansa jalkoihin ja sai sen nostelemaan koipiaan kivuliaan näköisesti irvistäen, samalla kun puupokémon puolestaan yritti riuhaista lohikäärmeen psyykkisillä voimilla pois tasapainosta.

"Hmm, vai niin... Jatketaanpa sitten stun sporella", päätti Hadillia arvioituaan, ettei pelkkä suoraviivainen hyökkääminen ehkä todellakaan riittäisi kaatamaan jyrkää lohikäärmepokémonia.

"Mitä? Ei, Bron, älä hengitä sitä pölyä!" hätkähti Reliam nähdessään, kuinka kasviotus pöläytti lehtiensä seasta kentälle kellertävän hiukkasperven.

"Pysy liikkeellä ja yritä uutta emberiä", miekkonen kehotti. Myös Bron katseli hälyttävää vauhtia laskeutuvaa pilveä huolestuneena ja piti pakoon pötkimistä oikein hyvänä ideana. Niinpä, ottaen kaikki vaihdinrippeet käyttöönsä, hölkkäsi shelgon pois halvaannuttavan aineen alta ja sylki mennessään lisää kipunoita vihollisen jalkoihin. Viimeistään nyt polte näytti alkavan tuntua, vaikkei se toisaalta suurta vahinkoa tainnutkaan exeggutorin rungolle tehdä. Tyyppiheikkoudesta huolimatta mokoma näytti olevan aika kova pala kaadettavaksi.

"Vaihdetaankin nyt dragon breathiin. Yritä päästä samalla lähemmäs sitä puupäätä!"

Reliam näin ollen ehdotti toivoen, että myös jonkinlaisesta vähän epämääräisemmästä energiasta koostuva hönkäys toimisi yhtä hyvin kuin tuli, ottaen tosin samalla irti hyödyn käyttäjänsä lohikäärmetypistä.

"Älä luovuta, Xucto! Jatka vain sinnikkäästi" kuului toinen komento, joka sai exeggutorin pölisemään yhä vain villimmin. Keltaisia hiukkasia oli jo niin paljon, että molemmat kouluttajatkin vetivät vaistomaisesti hihansa suun eteen, kun taas Bronilla ei sitä mahdollisuutta ollut. Niinpä se antoi periksi väistämättömälle, veti syvään henkeä ja laukaisi purppuraisen, polttavan aallon vastustajansa keskivartaloon. Törmäys oli niin kova että se suisti pokémonin jaloiltaan ja sai sen mätkähtämään hurjan tärähdyksen saattelena selälleen. Siinä hetken sätkyteltyään puuparka jäi makaamaan aloilleen; vaikka se olisi ehkä jaksanutkin jatkaa vielä hetken ottelua, olisi sen pitänyt käyttää luvattoman paljon aikaa, energiaa ja keskittymistä päästäkseen takaisin pystyyn.

"Hyvä, sinun osasi on tehty. Tule siis takaisin!" tajusi exeggutorin kouluttajakin ja palautti sen sisälle poképalloonsa.

Sillä välin kun Hadillia valikoi seuraavaa ottelijaansa, seurasi Reliam kulmat kurtussa ja huultaan kivuliaasti purren Bronin tilannetta. Lohikäärme oli nyt kuin kuorutettu lamauttavilla pöpöillä ja huojui huolestuttavasti edes takaisin. Jossakin muussa tilanteessa mies olisi voinut ottaa sen suosista jo tässä vaiheessa pois ottelusta, mutta nyt se ei tuntunut lainkaan hyvältä idealta, sillä Saramu tuskin olisi selvinnyt millään kokonaista kolmesta täysissä voimissaan olevasta vastuksesta yksinään. Niinpä shelgonin oli vain kestettävä.

"Nyt kun pohjatyö on tehty, on aika laittaa kovat panokset peliin", neitokainen varoitti vapauttaessaan kentälle ludicolon, kasvipokémonin, joka ei ollutkaan heikko tulelle.

"Bron, sinnittele! Kyllä tähänkin dragon breath puree!" Reliam yritti kannustaa, mutta salipäälliköllä olivat muut suunnitelmat mielessä.

"Peditri kulta, fake out, kiitos", hän lepersi virkeänä paikoillaan pomppivalle pokémonille, joka pyörähteli merkillisen ketterästi shelgonin eteen ja keskeytti tämän

voimainkeruun läiskäyttämällä kätensä yhteen otuksen naaman edessä. Isku lähetti heikon mutta tehtäväänsä soveltuvan aallon kohti vastustajaa, mikä yhdessä lamaannuksen kanssa sai Bronin tömähättämään mahalleen lattialle ja lopettamaan dragon breathin valmistelemisen siihen paikkaan.

"Voi voi", ehti Reliam inahtaa, ennen kuin Ludicolo jo heilahteli kauemmaksi ja oli valmiina ottamaan vastaan uuden käskyn.

"Sitten zen headbutt", salipäällikkö päätti ennen kuin partaveikolla oli minkäänlaista uutta strategiaa valmiina.

"Eääh, jatka Bron, yritä vielä!" oli ainoa mitä hän sai ilmoille. Vaikkei shelgon taatusti olisi päässyt jaloilleen vaikka olisi yrittänytkin, saattoi se sentään laukaista äsken tyrimänsä iskun paikoiltaan ja toivoa parasta. Niinpä se veti henkeä, kun taas Ludicolo lähti juoksuun sekä loi hennosti hohtavan violetin auran ympärilleen. Bron laukaisi iskunsa ensiksi ja sai vesikasvipokémonin peittymään lohikäärmesäteen alle, mutta vain hetkeksi. Ennen kuin kukaan ehti henkäistä säikähdyksestä tai helpotuksesta, tuli otus jälleen esiin, iskeytyi voimalla päin shelgonin kuorta ja sai aikaan pelottavimman rusahduksen, mitä Reliam oli aikapäiviin kuullut.

Hyökkäysten aiheuttaman pölyn laskeutuessa pysyivät molemmat kouluttajat kuin sanattomasta sopimuksesta vaiti. Reliam kykeni vain tuijottamaan silmät suurina kasvattiaan, eikä hän siltikään ollut uskoa näkemäänsä. Oliko kyse silkasta tuurista, järjestyttävän vahvasta iskusta, lamauttavien hitusten sivuvaikutuksesta vai mistä ihmeestä, sitä ei miekkonen tiennyt, mutta joka tapauksessa Ludicolo oli onnistunut saamaan Bronin kyljen panssarin murtumaan. Jälki muistutti pöytään kopautettua keitettyä kananmunaa, ja aivan sen keskustassa pilkisti esiin jokunen punaisena kiiltelevä veripisara.

"Ah, voi ei..! Tuo ei ollut kyllä missään nimessä suunniteltua", henkäisi itsekkin aika säikähtäneeltä vaikuttava Hadillia.

"Se kannattaisi varmasti ottaa heti takaisin palloon ja viedä mahdollisimman pian pokémonkesk--"

"Ja jättää ottelu kesken vai?!" kivahti salipäällikön puheliaisuuteen kyllästynyt Reliam ja puristi sormensa tiukasti nyrkkiin, jottei toinen olisi nähnyt kuinka pahoin hänen kätensä tärisivät järkytyksestä ja huolesta.

"Ei Bronin mikään ole! Eikö Bron?! Kyllä teikä jaksaa jatkaa vielä, eikö niin!"

nuorukainen jatkoi kääntäessään huomionsa tytöstä takaisin vahingoittuneeseen pokémoniin. Bron ei edelleenkään liikkunut, mikä ei järjellä ajateltuna ollut toki mikään ihmekään, mutta mikä tuntui kouluttajasta silti kamalan pahaenteiseltä.

"Bron! Bron, etkö jaksakin!" mies huusi ääni lähes säröillen. Kaikkien huojennukseksi shelgon kohottautui viimein etujalkojensa varassa hieman irti lattiasta, kääntyi varovasti kohti kouluttajaansa ja nyökäytti vaisusti päätään.

"...tuota, aiotko siis pitää sen vielä ottelussa?" kysyi Hadillia aiempaa varovaisemmin, mutta selvästi huolissaan moisesta päätöksestä. Reliam puri jälleen huultaan, ennen kuin nyökäytti itsekkin myöntävästi päätään.

"Joo. Meikä kyllä tietää mitä tekee", hän yritti vakuuttaa niin itselleen kuin salipäälliköllekin.

Koska ei voinut suoranaisesti kieltäytyä jatkamasta vain koska ei pitänyt tilanteesta, veti salin johtaja huokaisten henkeä ja taputti sitten pari kertaa käsiään saadakseen taiston taas käyntiin.

"Hyvä on sitten. Peditri, tee uusi zen headbutt, mutta... Vähän varovaisemmin", nuorikko kehotti, mikä sai Reliamin tuhahtamaan halveksuvasti.

"Thah, ei mitään erityissäntöjä! Bron, ole valmiina!" partaveikko vastasi. Ludicolo syöksyi taas kerran liikkeelle, jolloin Bron oli iloinen etteivät sen kasvot olleet enää kääntyneinä kouluttajaansa päin. Muuten Reliam olisi voinut nähdä, kuinka kovasti kasvattiaan pelotti ja kuinka pahasti se olisi tahtonut paeta koko tilanteesta. Vaan kun miekkosen ääni jälleen kantautui pokémonin korviin, tajusi se ettei sitä oltukaan vain uhraamassa tykinruoaksi, kuten se ehti hetken verran pelätä.

"Protect!" kouluttaja komensi, mikä sai shelgonin vetämään heti raajansa suojelemaan sisään ja luomaan samalla itselleen hetkellisen lisäkilven psyykkisen energian avustuksella. Tällä kertaa ludicolon hyökkäys tömähti sitä vasten eikä päässyt edes koskettamaan murjottua lohikäärmettä.

"Aah, niinpä tietysti", Hadillia henkäisi, selvästi helpottuneena hänkin.

"Hyvin tehty!" ilakoi puolestaan Reliam.

"Juuri noin Bron! Laita kilpi pystyyn aina kun se tulee lähelle!" hän neuvoi.

Suunnitelmanaan oli pysytellä pelkällä puolustuskannalla niin kauan, kunnes lamaannuspölyn vaikutus alkaisi hellittää. Tokihan olisi mahdollista että vastapuoli keksisi jotakin mikä livahtaisi kaikesta huolimatta protectin ohitse, mutta se riski oli vain otettava.

Vaan vaikka ludicolo kokeili pääpuskun lisäksi niin bubble beamia kuin fury swipesiakin, ei muutamaa raapausta lukuun ottamatta mikään päässyt henkeään tosissaan suojelevan Bronin puolustuksen läpi. Ja kun Reliam viimein näki, kuinka pokémoninsa alkoi liikutella yhä enenevässä määrin panssarin aukoista pilkistäviä raajojaan, tiesi hän tulleen aika saattaa taisto seuraavaan vaiheeseen. Salipäällikön komennettua pokémoninsa uuteen zen headbuttiin tarttui mies siis tuumasta toimeen. "No nyt vastataan samalla mitalla! Bron, zen headbutt!" Komento sai yhä äärimmilleen virittyneen shelgonin ponkaisemaan kivusta muristen jaloilleen ja lähtemään hölkyttämään päin omaa vauhtiaan kiihdyttävää kasvipokémonia. Molemmat hohtivat sinivioletta valoa ja rysähtivät voimalla päin toistaan, eikä Reliam uskaltanut heti edes katsoa, mikä oli moisen riskibisneksen lopputulos.

// Enpä ole ennen jättänyt YP:tä kesken, mutta nyt väsyttää, joten TO BE CONTINUED! //

Näinpä Hadillia olikin kouluttajista se, joka onnistui ensimmäisenä hahmottamaan miten otteluparille oli käynyt.

"No jopas nyt", hän totesi kieltämättä jokseenkin vaikuttuneena katsellessaan, kuinka bagon ja ludicolo koettivat molemmat tanssahdella itseään epätoivoisesti takaisin tasapainoon päätähuimaavan törmäyksen jäljiltä. Salipäällikön kannalta ikävä kyllä oli todettava, että neljä jalkaa toimi moisessa kisassa kahta paremmin, kuten Peditrin maahan kaatuminen hetken kuluttua osoitti.

"Melkoisen sinnikäs pokémon sinulla, se on kyllä myönnettävä", tyttö totesi ääneenkin vetäessään pökertyneen pokémoninsa pois areenalta. Myös Reliam uskalsi siinä vaiheessa kääntää katseensa taas kunnolla kohti taistelukenttää, eikä hän saanut oltua huokaisematta helpotuksesta todetessaan, että Bron oli vielä suurin piirtein jalkeilla. Kyljen murtumakohtakaan ei näyttänyt sen pahemmalta, kuin aikaisemmin.

"Kiitti. Rajansa silläkin taitaa tosin olla", miekkonen jupisi puoliksi itsekseen ja päästi viimein lohikäärmeenkin pallonsa suojiin lepäämään. Kovapäätä oli totta viekään tehnyt tehtävänsä ja ehkä vähän enemmänkin.

Kummankaan ei tarvinnut pohtia seuraavaa ottelijaansa turhan pitkään, joten kutakuinkin samaan aikaan vapautui seuraava taistelupari areenalle. Näytti siltä, että tällä kertaa vastakkain asettuivat Saramu-scizor - odotetusti - sekä salipäällikön siromuotoinen roselia.

"Jatketaanko saman tien?" Reliam uteli, saaden Hadillialta vastaukseksi rauhallisen nyökäytyksen.

"Toki. Rosa on kyllä valmis." Sen enempiä vakuutteluja ei haastaja kaivannutkaan, vaan ryhtyi saman tien laittamaan punakuorista hyönteistä taisteluvälineeseen.

"Selvä! Saramu, mene! Focus energy!" Vakiostrategiaansa turvautuen risti scizor saksikädet suojaavasti eteensä, ennen kuin se ryhtyi kasaamaan keskittymistään sellaisella vimalla, että ilma otuksen ympärillä alkoi väräillä.

"Mepäs voisimme sitten suorittaa hieman istutustyötä. Aloittakaamme leech seedillä", päätti puolestaan Hadillia. Tämä sai roselian tähtäämään Saramua toisella ruusua muistuttavista käsistään ja ampumaan tämän jalkoihin siemenen, joka ei Reliamin

ihmetykseksi näyttänyt viilettävän ilmojen halki ollenkaan vaarallisella voimalla. Vaan kun siemen kopsahti vasten scizorin panssaria, avautuikin se yllättäen ja vapautti sisältään sarjan liaaneja, jotka kietoutuivat tiukasti ötökän koiven ympärille. "Mitä..?" niin ymmällään kuin varuillaankin oleva miekkonen ynähti. Hänellä oli ikävä tunne, että tämä oli taas jokin kasvipokémoneille ominainen tempku, joka ei kenties jäisi kieroudessaan kauaksi lamautuspulverin levittämisestä ilmastoon.

Samassa Saramu sai focus energysä suoritetuksi, mistä merkkinä scizor päästi särähtävän äänen ja levitti kätensä saksat avoinna hyökkäysvalmiuteen. Se oli toki itekin tietoinen jalkaansa puristavasta kasvista, mutta koska mokoma ei toistaiseksi tuntunut aiheuttavan erityisesti haittaa, jätti pokémon sen tällä erää huomiotta. "No niin, nyt sitten metal claw!" kehotti yhä liaania tarkkaileva Reliam ja sai sanoillaan Saramun lähtemään liikkeelle. "Giga drain!" kajahti puolestaan vastakkaiselta puolen salia. Scizor oli piskuista vastustajaansa nopeampi, joten se ehätti roselian luokse ennen kuin tämä sai oman iskunsa valmistelluksi. Hyönteisen painava saksu heilahti laajassa kaaressa suoraan päin kukkaispokémonia, sai sen inahtamaan kimeästi ja lennätti sen suoraan ilmaan. Kesken liitonsa roselia sai kuitenkin vastustajan tähtäimeensä ja ryhtyi molempia ruusujaan käytellen imemään energiaa tämän kehosta. Reliam puri hammasta katsellessaan kimaltelevien energiahippusten kulkeutuvan Saramusta Rosaan, ja kuinka etenkin aiempi kietoutumiskasvi lähetti melkoiset määrät voimia istuttajalleen. "Th, mokomakin..." nuorukainen päivitteli tajutessaan lopulta millaista roolia leech seed tässä kamppailussa oikein näytteli.

Seuraavaa liikettä miettiessään tuli partaveikko lisäksi todenneeksi tehneensä typerän virheen. Ollessaan liian keskittynyt pohtimaan iilisiemenen arvoitusta, oli hän unohtanut kokonaan Saramun omaavan iskun, joka tässä tilanteessa olisi paljon metal clawia tehokkaampi. Melkoinen aloittelijatasen moka. "Saramu, seuraavaksi iske sitä wing attackilla!" Reliam siis kurssinsa korjaten komensi samalla, kun salipäällikkö puolestaan pyysi Rosaa uusimaan edellisen iskunsa. Roselia oli saanut sen verran välimatkaa viholliseensa, että tällä kertaa giga drain osui ensimmäisenä ja sai yleisesti ottaen kasvityypin hyökkäyksiä hyvin kestävän scizorin siristämään silmiään ikävästä tunteesta, että sen elinvoima oli haihtumassa suoraan kuoren läpi ilmaan. Jalassa oleva köynnösikin kiristi entistä piinaavampana, mutta tukahduttaen halunsa olla laskematta painoa kyseiselle jalalle juoksi ötökkä vastustajansa luokse. Tälläkään kertaa roselia ei päässyt väistämään, vaan joutui ottamaan sivalluksen vastaan ja lentelemään taas kerran toiselle puolen areenaa. Moinen retuutus ei tehnyt sievälle kukkapokémonille yhtään hyvää, vaan tömähtäessään vasten tannerta näytti se olevan jo varsin lopussa. Kiitos imemänsä energian pystyi se kuitenkin kapuamaan yhä tolpileen. "Uudestaan!" huudahtivat molemmat kouluttajat kuin epäsoinnuisissa kuorossa konsanaan, ja pokémonit tottelivat mukisematta. Rosa ehätti tosin tälläkin kertaa ensin, jolloin kipu Saramun koiven ympärillä kävi viimein sietämättömäksi. Niinpä scizor puri kouluttajansa tavoin hammasta, nousi siivilleen ja viilsi wing attackilla roselian pökerryksiin.

Hiljaa huokaisten palautti Hadillia kolmannenkin pokémoninsa takaisin palloon, mutta eipä ottelu silti vielä lopussa ollut. Tyttö nimittäin otti vielä yhden poképalloon esiin, antoi sille pikaisen onnensuokun ja päästi sitten viimeisen ottelijansa areenalle. Edellisestä poiketen kyseessä oli harvinaisen ruma ja ylikasvanut kukka, ainakin mikäli Reliamin mielessään toteamaa mielipidettä oli uskominen. "Blona, jatketaan me tästä!" salipäällikkö totesi vileplumelle, jonka terälehdet näyttivät suorastaan notkuvan oman painonsa alla.

// Hnnng ei kannattaisi vissiin kirjoittaa yöllä, niin ei ehkä väsyisi aina kesken kaiken.
To be continued! //

Vaan näennäisestä hitaudesta piittaamatta levitti vileplume suorastaan innokkaalta vaikuttaen jalkansa tukevammin vasten lattiaa ja antoi siten ymmärtää olevansa valmiina.

"Joo, jatkuu! Saramu, wing attack yhä vaan!" menestyksen makuun päässyt Reliam omalla puolellaan salia komensi. Saramu ei nähnyt mitään syytä olla tottelematta saman tien, joten luottaen kouluttajansa sanaan scizor syöksyi jälleen siivilleen. Vasta parin sydämenlyönnin kuluttua partaveikko alkoi ihmetellä miksei Hadillia ollut antanut vielä omaa hyökkäyskäskyään, ja silloin asiaa oli jo myöhäistä murehtia. "Sleep powder", tyttönen ilmoitti vasta vähän ennen kun hyönteisen toinen vinhasti vääpättävistä siivistä sivalsi kasvipokémonin hattumaisia terälehtiä. Saramu ei ehittänyt tekemään mitään oman tilanteensa hyväksi, vaan tanssien täysin salipäällikön pillin mukaan se sai hyökkäyksellään vileplumen pintaan tuomat itiöt pölähtämään kertaheitolla ympäriinsä.

"Äh, tule pois sieltä!" yritti Reliam toki mahdollisimman pian komentaa, mutta scizor oli jo vetänyt unijauhetta henkeensä. Niinpä, ennen kuin se pääsi viittä metriä etäämmälle vastustajaansa, vajosi ötökkä silmäluomet sisäisestä kamppailusta vääpättäen maahan. Saramu ei ollut tottunut itsensä sisällä tapahtuvaan taisteluun, joten hurjista tahdonponnistuksistaan huolimatta vei kemiallinen uni siitä pian voiton.

Vasta scizorin lakattua kokonaan liikkumasta tajusi Reliam kunnolla mitä tämä uusin käänne näytti merkitsevän: hänen ainoat kunnan ottelijansa olivat molemmat kanveesissa. Juuri tätä hän oli pelännyt, juuri tätä miettiessään hän ei ollut saanut yöllä juuri lainkaan nukutuksi!

"Näyttäisi siltä, että scizor on ottelukyvytön", Hadillia Hiedeit totesi, kun hänen vastustajansa näytti yrittävän lähinnä murhata katseellaan omaa pokémoniaan. "Kokemuksesta voin sanoa, ettei se voi millään herätä saamastaan sleep powder -annoksesta muutamaan minuuttiin, luultavasti kymmeneen minuutteihin. Minkä lisäksi leech seed jatkaa yhä energian imemistä suoraan uhrista", tyttö selitti ja osoitti sormellaan scizorin jalkaan kietoutunutta kasvia. Vasta nyt Reliam huomasi, että mokoma totta vieköön lähetti pieniä vihertäviä energiahitussia tällä kertaa vileplumen suuntaan. Se ei siis ollut istuttajansa tavoin vielä nuukahtanut. Niinpä, jos partaveikko nyt jättäisi Saramun areenalle ja toivoisi ihmettä, saisi kukkapää koko sen ajan elinvoimaansa takaisin ja kaikki wing attackin jo kertaalleen tekemä vahinko olisi ollut turhaa. Jos sitten mitään ihmettä ei edes tapahtuisi... Kouluttaja tiimeineen olisi vielä pahemmassa pulassa kuin missä he jo olivat. Ja koska tämänhetkinen suo oli melkoisen syvä, tarkoittaisi pinnan alle vajoaminen liki varmasti tappiota.

Selvästi hyvin vastahakoisena veti Reliam siis Saramun sport ball -pallon esiin ja kutsui tiedottoman hyönteisen pois areenalta makaamasta. Vaikka molempien ottelijalupaustensa menettäminen oli askarruttanut kouluttajaa tovin jos toisenkin, ei hän ollut onnistunut keksimään mitään pätevää strategiaa tilanteen varalle. Kaikki oli hänen muiden pokémoniensuhteen niin epävarmaa ja arvaamatonta, että etukäteissuunnitelmien laatiminen olisi sitä paitsi osoittautunut luultavasti täysin turhaksi.

"No, tuota tuota... Äh, pakko tässä on jotain yrittää", partaveikko jupisi itsekseen miettiessään kolmen jäljellä olevan kasvattinsa mahdollisuuksia. Lopulta hän noukki käteensä pinkin, sydänkuvioisen pallon (joka näytti aiheuttavan hänelle lukuisia inhonväristyksiä) ja vapautti sisällä odottaneen jynxin niin kauaksi itsestään, kuin vain mahdollista.

"Alora! Pysy siellä ja kuuntele!" kouluttaja komensi nopeasti, kun ihmismäinen jääpokémon lähti vastustajastaan piittaamatta astelemaan omistajaansa päin. "Paikka, idiootti! Teikän pitää auttaa voittamaan nyt tämä ottelu tässä, tajuatko? Jos osaat tämän kerran olla hyödyksi, niin, ääh... Meikä tulee siitä tosi iloiseksi." Loukkaava puhuttelutapa ja olematon kannustuspalkkio saivat niin salipäällikön kuin Alorankin kallistamaan päätään ja mutristamaan huuliaan tavalla, joka kertoi kummankin olevan aika tyytymätön kuulemaansa. Jostain syystä moinen tyttöjen

yhteisrintaman sanaton arvostelu sai Reliamin punastumaan ja huitomaan käsiään, kuin hän olisi yrittänyt saada suurtakin väkijoukkoa hajaantumaan ympäriltään.

"Okei okei, saat olla loppupäivän vapaana pallosta! Ja lupaan olla ylpeä teikästä ja kaikkea!" Vielä hetken tarjousta mietittyään kohautti jynx olkapäitään, kääntyi kohti vileplumea ja sai omistajansa hieromaan tuskastuneena ohimoitaan. Kuinka hänen olikaan jo Bronia ja Saramua ikävä!

Kun ottelu sitten oli valmis jatkumaan, tyytyi Hadillia viittomaan kädellään Reliamia antamaan käskynsä ensin. Tietäen tällä kertaa mitä se todennäköisesti merkitsi, puri miekkonen hampaansa ärtyneenä yhteen ja päätti pitää Aloran kohtuullisen välimatkan päässä löyhkäävästä raatokukasta.

"No niin, nyt lähtee sitten. Alora, ole varuillasi siellä! Powder snow!" Ihastuksissaan siitä, että Reliam vaikutti välittävän sen hyvinvoinnista, päästi jynx lyhyen kikatuksen ja ryhtyi sitten puhkumaan huurteista hönkää päin kylmälle arkaa kasvipokémonia. Vileplume kavahti selvästi iskun osuessa, mutta totteli silti kouluttajansa käskyä sen kajahtaessa ilmoille.

"Sinnittele Blona! Turvaudu tällä kertaa poison powderiin!" salipäällikkö säälimättömänä määräsi.

"Älä vaan hengitä sitä!" olivat puolestaan pyörätuolipotilaan sanat, kun violettisävytteistä pulveria pölähti runsain määrin ilmaan. Tajuten itsekin aineen olevan vaarallista painoi Alora molemmat kädet suulleen ja keinahteli toiselle puolen areenaa minkä töppöjaloistaan vain pääsi.

"Se leviää kyllä, etenkin kun Blona tekee saman iskun uudestaan", Hadillia kertoi ja sai kädenheilautuksella vileplumen valmistelevaan uuden erän myrkyä laukaistavaksi. Tilanne vaikutti suhteellisen toivottomalta, eikä Reliam keksinyt tähän hätään mitään muuta konstia, kuin painaa päälle.

"Alora! Uusi powder snow, niin lujaa kun vaan pystyt!" Tehdäkseen iskun oli jynxin paljastettava kasvonsa, ja silloin Blona täytti ottelutilan puhtaana pysytelleen ilman viimeistä nurkkaa myöten itiöillä. Väistäminen alkoi olla mahdotonta, mutta tehden silti kaikkensa luvatus vapauden ja kunnioituksen eteen, hönkäisi Alora uuden erän jäähileitä ja viimaa kohti vileplumea.

Jynxin aiempaa esimerkkiä seuraten peittivät kouluttajatkin jälleen kerran kasvonsa samalla, kun he yrittivät sakeaksi käyneen ilman halki saada selvää ottelun kulusta. Kun lumipyry ja enimmäkseen itiöt olivat laskeutuneet, paljastui lohduton näky molemmille ihmisille: Blonan toinen jalka oli jäänyt kiinni lattiaan, kun taas Alora haukkoi selvästi tuskaisena henkeään ja puristi toisella kädellä kurkkuaan. Tällä kertaa Hadillian ei tosin ollut tarpeen käydä kertaamaan sääntöjä ottelukumppanilleen, sillä Reliam tiesi itsekin, ettei myrkytyksestä kärsivää pokémonia saanut pitää ottelukentällä. Niinpä hän kutsui jo kolmannen kerran pokémoninsa ulos taistelusta, mutta oli itse asiassa yllätykseksen ihan tyytyväinen siihen, miten Alora oli pärjännyt. Se oli hurjasti salipäällikön pokémonia kokemattomampi, mutta oli onnistunut silti tekemään tälle merkittävää vahinkoa.

"Seuraavaksi sitten..." Tällä kertaa pallosta vapautui tyypiltään yllättävämpi olento, Calypso-milotic. Jerico olisi toki ollut luontaisesti immuuni myrkytykselle, mutta nukuttaminen ja muut inhut kikat toimivat tähän silti aivan normaalisti. Calypsolla, vaikka vesityyppi saattaisikin koitua sen kohtaloksi, taasen oli puolellaan muuan toinen etu, jonka Reliam oli muistanut vasta tovi sitten. Hänen olisi selvästikin yritettävä painaa tarkemmin mieleen myös kasvattiensa ne kyvyt, joita hän ei ihan jokaisessa ottelussa tullut käyttäneeksi.

"Calypso, ottelun aika", mies ilmoitti kasvatilleen, kun tämä kurtisti kulmiaan huomattavan huolestuneena ympäristöstä, johon se oli joutunut.

"Tee parhaasi, niin kyllä teikä pärjää! Twister!" kuului tämänkertainen strategia, kun taas Hadillia jatkoi toimivaksi toteamallaan pulverilinjalla.

"Me taas kokeilemme tällä kertaa stun sporea!" Vaikka Calypso vaikutti edelleen epävarmalta koko tästä hankkeesta, kyyristyi se pyrstöeviensä taakse ja ryhtyi

pyörittämään niitä kuin kolmea propellia, jotka tovin yrittämisen jälkeen pääsivät ilmoille pienikokoisen pyörremyrskyn. Isku osui helposti jään paikoilleen liimaamaan vileplumeen ja riepotteli sitä melkoisen tehokkaasti, mutta samalla se levitti myös uusimmat itiöt sinne sun tänne.

Pyörteen laannuttua haukkoi ties minkälaisia iskuja kestänyt Blona henkeään ja vaikutti viimein olevan uupumassa. Vaan eipä sillä näyttänyt olevan väliä, sillä milotic lojui vielä toimintakyvyttömämmältä vaikuttaen pitkin pituuttaan lattialla. Reliam kuitenkin kuittasi tilanteen tällä kertaa ovelalla virneellä.

"Älä huoli, Calypso. Tee vaan refresh, niin olo helpottuu", sanoi kouluttaja ja paljasti samalla uusimman korttinsa, joka sai salipäällikön kohottamaan kulmiaan yllättyneenä.

"Ahaa, vai sellaista. No, mutta meidänkin lienee sitten muutettava strategiaa. Mega drain, Blona!" Molemmat pokémonit alkoivat kerätä energiaa omia toimiaan varten, mutta vileplume näytti olevan merkillisissä vaikeuksissa. Toisin kuin merikäärme, jonka olo todella parani itiöiden poistuessa sen ruumiista, ei kukkaotus saanut suunnattua katalysaattorina toimivaa päälakeaan kohti vastustajaa, kiitos osittain paikoilleen jäätyneen ruumiinsa. Se yritti ja yritti, mutta matalalla pysyttelevä milotic oli sen vaikutusalueen ulkopuolella.

"Oi, koita vielä sinnikkäästi, Blona", Hadillia kannusti ongelman havaittuaan. Sillä välin Calypso oli kuitenkin jo niin paljon paremmassa kunnossa, että onnistumisestaan rohkaistuneena se päästi laulavan äänen ilmoittaakseen olevansa jälleen toimintavalmiudessa.

"Hyvä! Nyt uusi twister!" Reliam siis hätäisesti käskytti. Milotic ryhtyi heti toimeen, ja vaikka Blona sen kun yritti taiteilla itseään taipumaan kohti käärmettä, lähti twister matkaan ennen kuin mega drain ehti löytää kohdettaan - ja sen enempää iskuja ei tämän ottelun ratkaisemiseen tarvittukaan.

Tajuntansa menettäneen vileplumen palattua palloonsa hymyili Hadillia aavistuksen surumielisesti, mutta silti kerrassaan tyytyväisenä. Ottelu oli ollut ehdottomasti mielenkiintoinen, vaikka se olikin päättynyt hänen tappioonsa.

"Onneksi olkoon, Reliam Miraka. Olet juuri pokémoneinesi ansainnut Misrean neljännen salimerkin!" hän viimeisetkin harmin rippeet nieltyään onnitteli ja lähti hakemaan mainitsemaansa merkkiä pöydältään. Reliamin onneksi tyttö ei tullut heti ottelun päätyttyä katsoneeksi haastajaansa tai tämän pokémonia, sillä molemmat olivat jääneet tönöttämään aloilleen suu hämmästyksestä auki roikkuen.

"Äh, ai joo. Kiitos, kiitti tosi paljon", miekkonen takaisin maan pinnalle palattuaan sai sanotuksi ja kutsui samalla Calypson palloonsa; tämä nimittäin oli aikeissa kietoutua innoissaan omistajansa ympärille tiiviiseen halausotteeseen.

"Olet nyt voittanut saleista puolet. Mitä luulet, aiotko yrittää pokémonliigaan asti?" Hadillia silkasta mielenkiinnosta uteli asteltuaan voittajan luokse ja ojennettuaan ruohonvihreän merkin tämän käteen.

"Tietenkin!" luovuttamisen käsitettä tuntematon nuorukainen vastasi.

"Mutta nyt taidan kyllä suunnata ihan vain pokémonkeskukseen. Meinaan, kun teikä teki melkoisen paha jälkeä tuossa äsken", hän lisäsi, ja sai tytön naurahtamaan pahoittelevaan sävyyn.

"Hih, niin kai. Sano vain olevasi tulossa täältä, niin hoitajat tietävät heti millaisen hoidon tarpeessa pokémonisi ovat. Vaikka ympäröivä metsä on tietysti pääasiallinen syy, niin on minullakin ehkä osani siinä, miksi alueen pokémonlääkärit ovat aika hyviä hoitamaan juuri myrkytyksiä ja muita senkaltaisia tiloja."

Näin asianlaita todella osoittautui olevan. Jo iltapäivällä oli koko konkkaronkka päässyt pois hoidosta, eikä kukaan vaikuttanut kärsineen liian pahoin hurjalta vaikuttaneesta ottelusta. Reliamin yllätykseksi ei edes Bron, sillä asiaa hieman tutkittuaan oli hoitaja vakuuttanut, etteivät pienet murtumat shelgonin kuoressa olleet mitenkään ennenkuulumattomia: luonnossa niiden kilpi oli usein ties millaisten kuoppien ja harjanteiden peittämä, vaikka jotkut kuorta täysin vahingoittumattomaksi väittivätkin.

"Ilmeisesti varminkaan asia ei siis ole aina ihan sataprosenttisen varma asia", Reliam tuumi itsekseen samalla, kun hän kiinnitti uutuuttaan hohtavan salimerkin kolmen vanhan seuraksi. Sen jälkeen hän huokaisi huomattavan syvään ja valmistautui varsin pitkään loppupäivään, sillä Alora tuskin oli unohtanut lupausta siitä, että se saisi viettää kokonaisen päivän ulkona tekemässä kouluttajansa elämästä mahdollisimman epämukavaa.

[Reliam Miraka + Saramu + Bron + Jerico + Calypso + Alora](#)